

Inima rece – Partea I

Traia candva in Padurea Neagra, o vaduva pe nume Barbara Munk, impreuna cu baiatul ei de saptesprezece ani – Peter Munk. O duceau destul de greu, caci locuiau intr-un bordei darapanat si nu prea aveau de niciunele.

Baiatul mostenise mestesugul tatalui si bunicului, si era carbunar. Dar aceasta nu era o meserie din care sa te poti capatui, ori sa fi respectat. De multe ori, Peter se gande la oamenii cu adevarat instariti din Padurea Neagra,...

... si acestia erau: un tanar care fusese poreclit Regele Dansului, un individ pe nume Ezechiel cel Gras si un vlajgan – Schlurker Lunganul. Toti erau foarte bogati, dar se aratau zgarciti cu oamenii nevoiasi.

Insa faima celor trei, nu putea sa fie contestata nicidecum in Padurea Neagra. Ezechiel cel Gras obtinea profituri uriase din vanzarea trunchiurilor de copaci, iar pe de alta parte era cunoscut ca un impatimit al jocurilor de noroc;

Schlurker Lunganul era un urias, care atunci cand se aseza la o masa ocupa patru locuri obisnuite, dar nimeni nu avusese vreodata curajul sa-i spuna “da-te mai incolo”, caci era si el plin de bani.

Iar Regele Dansului era un tinerel ce fusese foarte sarac la inceput, dar apoi prin cine stie ce miracol se capatuise. Omul era neintrecut in mestesugul dansului, de aceea isi castigase renumele de Rege in intreg tinutul Padurea Neagra. Nimeni nu stia cu siguranta cum dobandisera averea acesti trei barbati. Se zvonea ca au gasit cate o comoara in padure, dar la fel de bine si-ar fi putut vinde sufletul diavolului.

Peter Carbunarul, care auzise povesti despre duhurile care salasluiau in Padurea Neagra, nu luase la inceput in seama cele rostite de lume. Insa cand saracia il ajunse in asemenea hal, flacaul se gandi ca numai cu ajutorul duhurilor padurii, isi poate dobandi un trai mai bun.

Unul dintre cele doua Duhuri ale padurii, era Omuletul de Sticla, un pitic blajin. Se povestea ca el este Duhul cel Bun al Padurii, dar nu se arata decat celor nescuti duminica pe la ceasurile amiezii, si care stiau sa rosteasca un anumit descantec in apropierea Colinei Brazilor, unde isi avea salasul.

Celalalt Duh al padurii, considerat de batrani drept principalul responsabil al tuturor relelor ce se petreceau in Padurea Neagra, era uriasul Michel Olandezul.

Insa nimeni nu putea sti cu exactitate daca cele spuse pe seama Duhurilor erau adevarate sau nu.

Cum Peter Munk fusese nascut duminica pe la orele pranzului, si stia trei versuri din descantecul care trebuia rostit pentru ca Omulețul de Sticla sa apara din salaul sau de pe Colina Brazilor, tanarul se hotari sa-si incerce norocul cu acesta.

Ca sa-si justifice absenta ce putea fi destul de indelungata, Peter ii zise mamei sale, ca trebuie sa o porneasca spre oras, pentru a le spune celor de acolo, ca este singurul fiu al unei vaduve, si deci poate ocoli incorporarea la oaste.

Apoi Peter Munk o porni voiniceste spre Colina Brazilor, acolo unde isi avea salaul Omulețul de Sticla

Peter Carbanarul ajunse in cele din urma pe Colina Brazilor, si zarind un copac deosebit de gros, se gandi ca acesta e cel mai nimerit loc pentru a rosti descantecul ce-l scotea la iveala pe Omulețul de Sticla.

Peter stia doar primele trei versuri din descantec, dar se gandi ca fiind nascut duminica la pranz, Omulețul de Sticla se va arata si asa. Tanarul incepu sa rosteasca descantecul: "Slavite paznic de comori, Te chem sa-mi vii intr-ajutor, Caci tu-i ajuti pe-acei copii..."

Cum nu stia mai departe descantecul, Peter se opri, mai ales ca i se parea ca veverita din bradul cel inalt se uita tinta la el. Flacaul banui ca este vorba tocmai de Omulețul de Sticla, si facandu-si curaj, o porni pe urmele veveritei. Insa aceasta se facu nevazuta in copac, iar lui Peter...

...i se paru mai apoi ca il vede pe Omulețul de Sticla, care insa avea picioare si coada de veverita, ceea ce il cam inspaimanta pe flacaul nostru. Peter isi dadu seama ca trebuie sa fie un talc la mijloc, si asta din cauza ca nu stia cel de-al patrulea vers al descantecului.

Drept urmare, Peter o porni ingandurat spre casa, tot chibzuind la cum ar trebui sa sune cel de-al patrulea vers al descantecului, pentru ca Omulețul de Sticla sa se iveasca in fata sa.

Merse el ce merse prin padure, si la un moment dat ii veni in minte un vers, ce parea a incheia de minune descantecul cu pricina. Peter Carbanarul se bucura nespus, si...

...se intoarse catre Colina Brazilor. Insa in calea sa aparut un Urias, ce cara in spinare ditamai trunchiul de copac pe post de lance, iar flacaul se sperie pe data, caci banuia ca acesta nu poate fi decat Michel Olandezul.

Flacaul isi tinu insa cumpatul, si dadu binete uriasului care il vazuse la randul sau. Michel Olandezul, caci el era, ii spuse lui Peter Munk sa nu se duca la Omuletul de Sticla, caci acesta nu a imbogatit pe nimeni pana acum.

Michel Olandezul sustinea ca Omuletul de Sticla nu este decat un zgarcit si un sarlatan, caruia degeaba i s-a dus faima de Duh bun al Padurii.

Pe de alta parte, Michel Olandezul ii spuse lui Peter, ca mai bine ar incheia un targ cu el, caci ii poate oferi atatia bani, incat sa-l scoata pe tanar din saracie. Si ca dovada, Uriasul isi zornaii punga plina cu galbeni in directia lui Peter, insa din cine stie ce pricina, flacaul se sperie de Olandez, mai ales ca banuia ca acesta i-ar cere cine stie ce in schimbul banilor. Peter se decise sa refuze targul cu Olandezul, si sa o ia la sanatoasa,...

...ceea ce si facu in secunda urmatoare, chiar daca Michel striga in gura mare sa se opreasca, caci tot la el va veni intr-o buna zi.

Insa Peter iuti pasul si mai tare, departadu-se de locul in care il intalnise pe Olandez. De furie ca fusese refuzat, uriasul isi arunca lancea inspre Peter Munk, dar...

din fericire, aceasta nimeri pe langa flacau. Iar Peter fugi spre Colina Brazilor

Ajuns la poalele bradului cel gros, flacaul rosti descantecul pana la capat, asa cum banuia el ca acesta ar trebui sa sune, pentru a-l scoate la iveala pe Omuletul de Sticla: "Slavite paznic de comori, Te chem sa-mi vii intr-ajutor, Caci tu-i ajuti pe-acei copii, Care-s nascuti a saptea zi!"

Si intr-adevar, Omuletul de Sticla aparut in fata lui Peter Munk, spunandu-i insa flacaului, ca nu a nimerit chiar asa de bine al patrulea vers, insa de dragul sau, Duhul a hotarat sa-l intalneasca.

Apoi Omuletul de Sticla il intreba pe Peter Munk ce vant il aduce pe la el. Carbunarul ii spuse apoi Omuletilui de sticla, ca o duce foarte greu, si ca are nevoie de ajutor in acest sens. El nu se putea capatui din meseria de carbunar, iar pe de alta parte, nimeni din Padurea Neagra nu-l socotea om pe de-antregul, asa

cum erau de pilda Ezechiel cel Gras, ori Regele Dansului. Omulețul îi atrase atenția ca aceștia nu sunt niște personaje care trebuie luate drept exemple bune, și chiar și ceilalți locuitori din Padurea Neagră știau în adâncul sufletului lor acest lucru.

Însă Omulețul de Sticlă hotărî să-l ajute pe Peter, îndeplinindu-i aceștia trei dorințe. Duhul Padurii îi spuse Carbutarului, ca primele două dorințe i le va îndeplini oricare ar fi ele, însă pe a treia, putea să nu o ia în seamă, dacă aceasta era nechipzuită.

Cum auzi una ca asta, Peter își rosti prima dorință, și anume să aibă mereu în buzunar tot atâta bani cît Ezechiel cel Gras, și să danseze mai bine decît Regele Dansului. Omulețul îl certa pe Peter pentru nesocotința lui, căci ceea ce-și dorea tînarul, nu avea cum să-l ajute așa de mult, ba dimpotrivă, îi putea provoca un rău, tocmai cînd flăcăul s-ar fi așteptat mai puțin. Duhul Padurii îl sfătui pe Peter, să se ferească să intre prea des în carciună, unde se practicau jocurile de noroc

Atunci Peter se gîndi, ce anume să ceară de la Omulețul de Sticlă, în așa fel încît să nu-l supere pe acesta, dar să aibă și el de castigat. Peter socoti, că nu ar strica dacă ar fi proprietarul unui atelier de sticlărie, căci meșteșugul acesta îi putea aduce bani frumoși. Omulețul îi spuse însă lui Peter, că s-ar fi bucurat foarte mult, dacă tînarul i-ar fi cerut minte și chipzuită, căci acestea erau într-adevăr lucruri fără de care greu puteai să răzbești în viață

Însă Duhul Padurii îi mai spuse lui Peter, că cea de a doua dorință a sa nu a fost la fel de rea precum prima, iar un atelier de sticlărie bine gestionat, îi puteau aduce tînarului un venit frumuseț pentru el și angajații de acolo. Acest lucru se putea întîmpla, doar dacă Peter urma să fie un bun întreprinzător, și își va vedea de treabă așa cum s-ar fi convenit. Omulețul de Sticlă îi dădu lui Peter un saculeț cu două mii de galbeni, bani suficienți pentru a-și începe treabă cu atelierul de sticlărie. Peter îi spuse apoi Duhului Padurii, că ar fi vrut să-și dorească a treia oară mintea și chipzuită. Însă Omulețul îl sfătui să-și amane cererea pentru altă dată, căci în viață e bine să știi că îți poți dori ceva, atunci cînd te afli la ananghie. Apoi, Peter mulțumi pentru ajutor Omulețului de Sticlă, și plecă în treabă lui

Cînd ajunse acasă, maica-să îl întîmpina bucuroasă, căci flăcăul lipsise ceasuri bune, iar ea se speriasese la gîndul că Peter fusese luat la oaste, și nu avea să-l mai vadă așa de curînd. Peter îi spuse că a întîlnit o cunosțință, ce i-a împrumutat niște bani pentru a pune pe picioare un atelier de sticlărie, iar maica-să se bucura

foarte de cele auzite.

